

Sygn. akt IV Pa 30/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Robert Grygiel (sprawozdawca)
Sędziowie:	SSO Monika Wąsowicz SSO Rafał Łatanik

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Jastrzębska-Ciura

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2016 roku w Częstochowie

sprawy z powództwa E. B.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej (...)w C.

o wydanie świadectwa pracy

na skutek apelacji powódki E. B.

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w C.

z dnia 15 grudnia 2015 roku, sygnatura akt VII P (...)

oddala apelację

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 maja 2015 roku powódka E. B. wniosła

o zobowiązanie pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...)w C. do wydania jej świadectwa pracy za okres od 1 października 1975 roku do 30 kwietnia 2003 roku.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że była pracownikiem pozwanego początkowo na stanowisku szwaczki, a od dnia 1 marca 2002 roku na stanowisku pracownika gospodarczego magazynu odzieżowego dla pacjentów, na którym do jej obowiązków należało przyjmowanie odzieży chorych, jej ewidencja, zapakowanie i zabezpieczenie. W dniu 11 marca 2003 roku pozwany zawarł z A. Z. umowę o powierzeniu wykonywania zadań określonych w § 1 umowy. W § 5 pkt 11 umowy strony określiły, że pozwany zlikwiduje stanowisko powódki nie wydając jej świadectwa pracy lecz przy zastosowaniu art. 23¹ k.p. przekaze ją do firmy (...) w celu przekwalifikowania jej na salową lub sprzątaczkę. Z treści umowy nie wynika jednak, aby doszło do przekazania obsługi magazynu odzieżowego pacjentów.

W ocenie powódki w konsekwencji została ona oszukana co do art. 23¹ k.p. Nadto ponieważ nie skorzystała ona z możliwości rozwiązania stosunku pracy, do dnia 30 kwietnia 2003 roku łączył ją stosunek pracy z pozwanym, wobec czego jest on zobowiązany do wydania jej świadectwa pracy.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podniósł, że roszczenie powódki jest przedawnione.

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy ustalił, że E. B. była pracownikiem pozwanego od dnia 1 października 1975 roku, ostatnio na stanowisku pracownika gospodarczego. Powódka wykonywała pracę w magazynie odzieży pacjentów i do jej obowiązków należało min.: przyjmowanie odzieży chorych, jej ewidencja, zapakowanie, zabezpieczenie, odpowiedzialność materialna za odzież, prace porządkowe w szatni oraz inne prace pomocnicze w razie potrzeb.

Pismem doręczonym w dniu 2 marca 2003 roku pozwany poinformował powódkę, że z dniem 1 maja 2003 roku jej pracodawcą, na podstawie art. 23¹ k.p., zostanie firma (...) Zakład Pracy (...) w C..

Pismem z dnia 25 marca 2003 roku powódka wyraziła sprzeciw i powołała się na zapisy umowy pomiędzy pozwanym a firmą (...), z której nie wynikało, aby magazyn odzieżowy pacjentów przeszedł na tą firmę.

W odpowiedzi na powyższe, pozwany pismem z dnia 11 kwietnia 2003 roku, doręczonym powódce w dniu 14 kwietnia 2003 roku, wskazał, że obsługa magazynu odzieży pacjentów wchodzi w zakres umowy oraz pouczył powódkę o możliwości rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w terminie 1 miesiąca od zawiadomienia o przejściu na nowego pracodawcę.

Pismem z dnia 25 kwietnia 2003 roku powódka podtrzymała swoje stanowisko, wzywając pracodawcę do zajęcia stanowiska, pod rygorem wystąpienia do sądu.

W piśmie doręczonym powódce w dniu 30 kwietnia 2003 roku, pozwany podtrzymał swoje stanowisko.

W okresie od 6 maja 2003 roku do 29 października 2003 roku powódka była niezdolna do pracy.

Pismem z dnia 29 października 2003 roku A. Z. rozwiązała z E. B. umowę o pracę bez wypowiedzenia, bez winy pracownika, z powodu niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby trwającej dłużej niż 3 miesiące, gdy pracownik był zatrudniony krócej niż 6 miesięcy. Oświadczenie to doręczono powódce w dniu 30 października 2003 roku.

W dniu 11 marca 2003 roku (...) z siedzibą w C. zawarł z A. Z. (...) Zakład Pracy (...) z siedzibą w C. umowę o powierzenie wykonawstwa w zakresie realizacji zadania pod nazwą usługi sprzątnięcia i dezynfekcji oraz konserwacji ciągów komunikacyjnych, parkingów i terenów zielonych. W § 5 punkcie 11 umowy znalazł się zapis, zgodnie

z którym firma (...) miała przejąć w trybie art. 23⁽¹⁾ k.p. 126 pracowników zatrudnionych w (...). W dniu 30 kwietnia 2003 roku pozwany przekazał A. Z. akta osobowe pracowników, w tym akta pracowników gospodarczych w magazynie odzieżowym dla pacjentów E. B. i M. K. oraz innych pracowników gospodarczych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności wskazał, że niezasadny jest podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia powódki. Przepis art. 291 § 1 k.p. dotyczy wyłącznie przedawnienia „roszczeń”, podczas gdy żądanie wydania świadectwa pracy nie ma charakteru „roszczenia”, ale zbliżone jest do żądania „ustalenia” i jako takie nie podlega przedawnieniu

W dalszej kolejności Sąd I instancji wskazał, że z urzędu jest mu wiadomo, że pomiędzy powódką a pozwanym oraz pomiędzy powódką a A. Z. toczyło się wiele postępowań sądowych (co najmniej 39). W sprawie VII P (...) Sądu Rejonowego w C. E. B. wnosila o przywrócenie jej do pracy w pozwanym SP ZOZ (...) w C. oraz

o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania za czas pozostawania bez pracy. Prawomocnym wyrokiem z dnia 4 listopada 2004 roku powyższe powództwo zostało oddalone, zaś w uzasadnieniu tegoż wyroku wskazano, że powódka z dniem 1 maja 2003 roku przeszła do pracy u A. Z. w trybie art. 23⁽⁽¹⁾⁾ k.p., o czym świadczy fakt, że w pierwszym dniu roboczym tj. 4 maja 2003 roku podjęła pracę, uczestniczyła w szkoleniu, a zaświadczenia lekarskie dotyczące niezdolności do pracy składała już do nowego pracodawcy. Taki sam pogląd wyrażały sądy w kolejnych sprawach z powództwa E. B. przeciwko pozwanemu (...) w C. lub przeciwko A. Z. (por. sprawa VII (...)dotycząca obu pracodawców), a pogląd ten podziela również Sąd I instancji orzekający w niniejszej sprawie. Dodatkowo Sąd ten zwrócił uwagę, że stanowisko powódki co do jej przejścia w trybie art. 23⁽⁽¹⁾⁾ k.p. do nowego pracodawcy ulega zmianie, tj. raz twierdzi ona, że doszło do jej przejścia w trybie art. 23⁽⁽¹⁾⁾ k.p. (np. w sprawie VII P (...)), a w innych sprawach (np. sprawa niniejsza) twierdzi, że do takiego przejścia nie doszło.

Sąd Rejonowy wskazał, że z treści art. 97 k.p. wynika, że świadectwo pracy pracodawca wydaje w razie rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy.

Zdaniem tego Sądu z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że pozwany (...) w C. nie rozwiązał stosunku pracy

z powódką, jak również że stosunek ten nie wygasł, w związku z czym dotychczasowy pracodawca powódki nie miał obowiązku wydania powódce świadectwa pracy.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. wyrokiem z dnia 15 grudnia 2015 roku oddalił powództwo E. B. w całości (pkt 1) oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją powódka.

Skarżąca zarzuciła:

1. umyślne naruszenie prawa materialnego, tj. art. 97 § 1 k.p. poprzez, zupełnie gołosłowne twierdzenie, że określone w tym przepisie pojęcie „rozwiązania” stosunku pracy nie obejmuje sytuacji, w której łączący ją z pozwanym stosunek pracy uległ rozwiązaniu z powodu przeniesienia jej z dniem 1 maja 2003 roku do firmy (...) w C. przy zastosowaniu art. 23¹ k.p. bez jednoczesnego przeniesienia jej zadań w zakresie przyjmowania odzieży chorych, jej ścisłej ewidencji, zapakowania i zabezpieczenia oraz odpowiedzialności materialnej za powierzoną przez pacjentów odzież;

2. umyślne naruszenie prawa procesowego wyrażające się w braku akceptacji stanu faktycznego ustalonego wyrokiem Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 4 listopada 2004 roku, sygn. akt VII P (...)w sprawie przeciwko (...) w C. o dopuszczenie do pracy oraz utrzymującym do w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 13 kwietnia 2005 roku, sygn. akt IV Pa (...), którymi to wyrokami sądy obu instancji stwierdziły, że pismo dyrektora SP ZOZ (...) w C. z dnia 18 marca 2003 roku znak (...)/(...) w sprawie przeniesienia jej zadań do firmy (...) w C. nie polegało na prawdzie, z którego to powodu łączący ją z pozwanym stosunek pracy z dniem 30 kwietnia 2003 roku uległ rozwiązaniu.

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydanie orzeczenia co do istoty sprawy – jeżeli Sąd uzna, że ze stanu faktycznego ustalonego w/w wyrokami można wyprowadzić wniosek, że z powodu przeniesienia jej z dniem 1 maja 2003 roku do firmy (...)

w C. przy zastosowaniu art. 23¹ k.p. bez jednoczesnego przeniesienia jej zadań w zakresie przyjmowania odzieży chorych, jej ścisłej ewidencji, zapakowania

i zabezpieczenia oraz odpowiedzialności materialnej za powierzoną przez pacjentów odzież, łączący ją z pozwanym stosunek pracy uległ rozwiązaniu z dniem 30 kwietnia 2003 roku. Ewentualnie apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku

i przekazanie całości sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji – jeżeli sąd uzna, że ze stanu faktycznego ustalonego w/w wyrokami nie można wyprowadzić wniosku, że z powodu przeniesienia jej z dnia 1 maja 2003 roku do firmy (...) w C. przy zastosowaniu art. 23¹ k.p. bez jednoczesnego przeniesienia jej zadań w zakresie przyjmowania odzieży chorych, jej ścisłej ewidencji, zapakowania i zabezpieczenia oraz odpowiedzialności materialnej za powierzoną przez pacjentów odzież, łączący ją z pozwanym stosunek pracy z dniem 30 kwietnia 2003 roku uległ rozwiązaniu i należy w tym celu przeprowadzić dodatkowe dowody z treści zakresu umowy outsourcingowej zawartej w dniu 11 marca 2003 roku pomiędzy pozwanym a firmą (...) w C. oraz z przesłuchania pozwanego.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca dokonała własnej analizy treści umowy outsourcingowej zawartej w dniu 11 marca 2003 roku pomiędzy pozwanym

a A. Z. i stwierdziła, że w jej ocenie umowa ta nie obejmowała jej stanowiska pracy, tj. zadań w zakresie przyjmowania odzieży chorych, jej ścisłej ewidencji, zapakowania i zabezpieczenia oraz odpowiedzialności materialnej za powierzoną przez pacjentów odzież, co oznacza, że z dniem 1 maja 2003 roku nie została przejęta przez firmę (...) w trybie art. 23¹ k.p., ale stosunek pracy łączący ją z pozwanym rozwiązał się z dniem 30 kwietnia 2003 roku.

Dodatkowo pismem procesowym z dnia 18 kwietnia 2016 roku skarżąca wniosła o dopuszczenie na rozprawie apelacyjnej wszystkich powodów z dokumentów załączonych do pozwu, a w szczególności dowodów:

1. z zakresu pisma SP ZOZ (...) w C. z dnia 17 września 2002 roku dotyczącego jej obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności w pozwanym (...) w C.;
2. zakresu przedmiotowego umowy cywilnoprawnej zawartej w dniu 11 marca 2003 roku pomiędzy pozwanym a A. Z..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji, przyjmując je za własne, aczkolwiek nie podziela stanowiska tego Sądu, że roszczenie o wydanie świadectwa pracy, ze względu na swój „ustaleniowy” charakter, nie ulega przedawnieniu.

Zgodnie z art. 97 § 1 k.p., w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Wydanie świadectwa pracy nie może być uzależnione od uprzedniego rozliczenia się pracownika z pracodawcą.

Powyższy przepis nie mówi wprawdzie wprost o możliwości dochodzenia przez pracownika przed sądem wydania mu przez pracodawcę świadectwa pracy, jednakże jest to oczywiste i wynika z ogólnej zasady realnego wykonywania zobowiązań.

Jednocześnie należy zauważyć, że powództwo o wydanie świadectwa pracy (zobowiązanie pracodawcy do wydania świadectwa pracy), wbrew ocenie Sadu Rejonowego nie ma charakteru powództwa o ustalenie. Wnosząc to powództwo pracownik nie domaga się ustalenia treści stosunku pracy łączącego go

z pracodawcą, ustalenia sposobu rozwiązania tego stosunku, czy też dokonania jakichkolwiek innych ustaleń, a jedynie wydania mu określonego dokumentu – świadectwa pracy. Ewentualne kwestionowanie treści poszczególnych zapisów tego dokumentu może zaś nastąpić później, w trybie i terminie określonym w przepisach 97 § 2¹ k.p.

W konsekwencji należy przyjąć, że roszczenie o wydanie świadectwa pracy, jako roszczenie wynikające ze stosunku pracy, przedawnia się z upływem 3 lat od daty jego wymagalności (art. 291 § 1 k.p.), za którą należy uznać datę rozwiązania stosunku pracy.

Nawet zatem jeśliby hipotetycznie przyjąć, że zgodnie z twierdzeniami apelującej, stosunek pracy łączący ją z pozwanym (...)

w C. rozwiązał się z dniem 30 kwietnia 2003 roku, to i tak jej powództwo nie zasługiwałoby na uwzględnienie, albowiem roszczenie wydania świadectwa pracy przedawniłoby się w takiej sytuacji w dniu 30 kwietnia 2006 roku, podczas gdy pozew w niniejszej sprawie E. B. wniosła dopiero w dniu 18 maja 2015 roku.

Jednocześnie (aczkolwiek pozostaje to już bez wpływu na rozstrzygnięcie z uwagi na przedawnienie roszczenia) Sąd Okręgowy w ślad za Sądem I instancji stoi na stanowisku, że w rzeczywistości stosunek pracy łączący powódkę z pozwanym (...) w C. nie rozwiązał się w dniu 30 kwietnia 2003 roku, a jedynie z dniem 1 maja 2003 roku w stosunek ten, po stronie pracodawcy, wstąpił nowy podmiot, tj. firma (...) Zakład Pracy (...) w C.. Tak ukształtowany stosunek pracy rozwiązał się dopiero z dniem 29 października 2003 roku, przy czym w całym okresie od 1 października 1975 roku do 29 października 2003 roku powódkę z (...) w C., a następnie firmą (...) Zakład Pracy (...) w C. łączył tylko jeden i ten sam stosunek pracy, wobec czego po zmianie podmiotowej po stronie pracodawcy z dniem 1 maja 2003 roku, ustępujący z tego stosunku dotychczasowy pracodawca, nie miał obowiązku wystawienia E. B. świadectwa pracy. Powyższe wprost wynika z treści art. 97 § 1 k.p., który obowiązek wystawienia świadectwa pracy wiąże z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy, a nie z jego przekształceniami podmiotowymi w trybie art. 23⁽⁽¹⁾⁾ k.p.

Na marginesie należy zauważyć, że taki też w rzeczywistości pogląd wyraziły Sąd Rejonowy w C. w wyroku z dnia 4 listopada 2004 roku, VII P (...) oraz Sąd Okręgowy w C. w wyroku z dnia 13 kwietnia 2005 roku, IV Pa (...), które E. B. załączyła do apelacji.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe skarżącej zawarte w piśmie procesowym z dnia 18 kwietnia 2016 roku, ponieważ wnioskowane nim dowody faktycznie zostały już przeprowadzone przez Sąd I instancji na rozprawie w dniu 15 grudnia 2015 roku.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na mocy art. 385 k.p.c., oddalił apelację powódki jako bezzasadną.